

SLUIPROUTE

Sluiproute

Copyright © 2011 Marco Knauff

Auteur: Marco Knauff

www.marcoknauff.nl

Uitgeverij Boekenbent

Omslagontwerp & vormgeving: Lint. grafisch ontwerp

Thriller

ISBN 978-94-6203-101-2

Niets uit deze uitgave mag worden verveelvoudigd, door middel van druk, fotokopieën, geautomatiseerde gegevensbestanden of op welke andere wijze ook, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.

Marco Knauff

Sluiproute

“Waar zou je zijn zonder mij?” vroeg Danny.

Hij stond midden in zijn woonkamer. Miranda kon haar ogen niet van hem afhouden. Hij maakte langzaam de bovenste knopen van zijn overhemd los.

“Zonder jou zou ik me veel minder gelukkig voelen,” antwoordde ze ademloos.

Zijn blik gleed over haar lichaam. Ze deed twee stappen naar voren en zuchtte van genoegen. Waarom was ze hem niet veel eerder tegengekomen?

Hij sloeg zijn armen om haar heen en trok haar dicht tegen zich aan.

Ze rook zijn dure aftershave. Miranda sloot haar ogen en haalde diep adem. Eindelijk ontspande ze zich. Ze hing tegen hem aan, met haar armen losjes om zijn hals. Hij kustte haar in haar nek en streelde haar lange, krullende haren.

“Kom.” Zijn stem klonk hees.

Ze richtte haar hoofd op en zag die bekende blik in zijn ogen. Hij maakte zich van haar los en pakte haar hand beet. Ze volgde hem naar boven.

Dit is net een droom, dacht ze toen ze samen de grote slaapkamer binnenliepen. Het zachte voorjaarslicht dat door de vitrage naar binnen viel, het dekbed dat uitnodigend was teruggeslagen. Ze liet zich, zoals gewoonlijk, op de rechterkant van het bed vallen.

Miranda dacht aan waar ze had moeten zijn.

Ze kon nu nog weg. Dan was ze weer gewoon Miranda. De altijd lachende Miranda met haar mooie rode haar. Miranda, die door de verkoper in de boekwinkel steeds zo vriendelijk werd geholpen, waarschijnlijk omdat hij dacht dat ze jonger was dan haar vijfendertig jaar. Miranda die gewoon naar de supermarkt ging voor haar boodschappen en die klanten met maar één product met een vriendelijk knikje liet voorgaan bij de kassa.

Het voelde alsof het bed haar omarmde. Ze wilde niet weg. Ze kon niet weg. Het was alsof Danny's blik haar vasthield. Ze had al dagen verlangd naar dit moment, dat voor haar was. Voor haar en Danny. Hij had zijn overhemd inmiddels uitgetrokken. Zijn beginnende buikje viel haar voor het eerst op. Hij torende ver boven haar uit, daar aan het voeteneind.

Zonder zijn bruine ogen van haar af te houden maakte Danny zijn riem los.

Op dat moment ging beneden haar mobiele telefoon af.

"Laat maar gaan," zei Danny verstoord.

Miranda werkte zich op haar elleboog overeind. "Maar wat als -"

"Het Ben is?" vulde hij aan. "Wat dan nog? Dan heb je de telefoon gewoon niet gehoord. Je weet hoe dat gaat, in die winkels heb je zoveel geluiden."

"Ik vind het niet prettig dat jij zijn naam noemt," zei Miranda.

Het belsignaal stopte. Danny maakte zijn riem los. Opnieuw ging haar telefoon.

Miranda schoot helemaal overeind.

"Ontspan je, meisje," zei Danny. De eerste irritatie schemerde door in zijn stem. "Laat dat onding de volgende keer maar thuis."

"Dat kan toch niet," wierp ze tegen.

"Waarom niet?" vroeg hij zich hardop af. "Er komt alleen maar gezeur van. Wie kan jou nu nodig hebben op dit moment? Alleen ik, toch?"

Hij glimlachte weer.

"Misschien is het -" begon ze, maar opnieuw was Danny haar voor.

“Daarom moet je hem nu laten gaan. Ben wordt vast wantrouwend wanneer je zegt dat je in de winkel bent, of onderweg. Het is in mijn slaapkamer namelijk een beetje stil, vind je niet? Dat roept alleen maar vragen op. Niet doen. Lekker laten gaan, dat ding.”

Maar Miranda kon niet anders dan naar de dringende oproep van haar mobieltje luisteren. Danny wachtte, met de broekriem in zijn hand, op haar. Het was een ritueel geworden. Eerst kleepte zij zich helemaal uit, dan pas hij. Het loshalen van zijn riem was voor haar het teken dat ze haar rode blouse langzaam moest uittrekken. Als het hem niet snel genoeg ging, was hij altijd bereid mee te helpen.

Haar telefoon zweeg. Miranda hoopte maar dat het zo zou blijven. Ineens bekreep haar een vreemd gevoel. Op dit tijdstip werd ze niet vaak gebeld. Zou het toch Ben zijn? Ze dacht dat hij vandaag in de buurt van de stad zou werken. Of was dat gisteren? Ze wist het niet zeker.

Danny's broek vloog door de slaapkamer. In zijn grijze boxershorts stond hij voor haar. Een verandering van het gebruikelijke ritueel; hij kon zich niet langer beheersen.

Miranda wachtte tien volle seconden voordat ze het bovenste knoopje van haar blouse openmaakte. Het was een spel voor haar, ze was niet zo snel als Danny. Hij gluurde naar de huid die zichtbaar werd tussen de open stof. Haar vingers rustten op het derde knoopje toen opnieuw de telefoon ging. Haar beweging stopte en ze keek Danny aan. Hij rolde met zijn ogen en schudde zijn hoofd.

“Misschien is het Fred wel,” zei ze.

“Die jongen is veertien, die redt zichzelf echt wel.” Zijn woorden waren kortaf.

“Vijftien,” verbeterde ze.

Hij zuchtte alleen maar.

Miranda kon de lokroep van haar telefoon niet langer weerstaan. Ze sprong van het bed, schoot langs Danny de trap af meteen de woonkamer in, waar haar mobieltje alweer was gestopt. Miranda graaide in haar

handtas die op de tafel lag.

Geen telefoon.

Verwonderd keek ze om zich heen. Ze snelde naar de kapstok in de gang en voelde in de binnenzak van haar zomerjas. Ja, ze had hem daarin achtergelaten.

Drie gemiste oproepen van een onbekend nummer. Haar voicemail was ingesproken. Miranda's hartslag versnelde. Ze drukte de code in en luisterde.

Aan de andere kant van de lijn hoorde ze een gespannen mannenstem.

Er trok een huivering over haar rug. Ze luisterde nog een keer en haar ogen werden groot van angst en verbazing.

Miranda dacht dat ze ter plekke zou instorten. Haar knieën knikten en het mobieltje trilde in haar hand.

"Is er iets?" klonk de stem van Danny vanuit de slaapkamer. Ze hoorde zijn snelle voetstappen. Hij verscheen boven aan de trap. Toen hij de angst op haar gezicht las, staarde hij haar alleen maar aan.

"Wat is er?" vroeg hij nu dringender. "Wie heeft je gebeld?"

Het duurde vijf tellen voordat ze haar stem terug had. Ineens voelde ze zich klein. Klein en machteloos.

"Dat was het ziekenhuis," prevelde ze. "Ben heeft een ernstig auto-ongeluk gehad!"

Nog geen halve minuut later schoot ze de straat uit. Danny had aangeboden om haar naar het Rijnziekenhuis te brengen, maar ze had hem afgesnuwd; het was te gevaarlijk! Of zij na dit onheilsbericht veilig kon rijden? Nee, maar dat interesseerde haar nu niets.

Ze voelde de eerste tranen in haar ogen branden. Het bericht leek zo onwerkelijk. Die kalme, afstandelijke stem. De woorden die van veraf gesproken leken te worden. Alsof ze luisterde naar een nauwelijks te onderscheiden geluid uit een nachtmerrie. Maar dit was werkelijkheid. Dit gebeurde echt.

De man had gezegd dat Ben zwaargewond was geraakt. Waarschijnlijk

hadden ze eerst naar haar huis gebeld en pas toen daar niet werd opgenomen, hadden ze haar mobiel geprobeerd.

Terwijl ze door het rode licht reed dacht Miranda aan wat er had kunnen gebeuren wanneer Danny zijn zin had gekregen. Dan had ze dit afschuwelijke nieuws pas later gehoord. Veel later, als het aan Danny lag. En dan zou ze wellicht te laat komen om...

Nee. Zo mocht ze niet denken. Zwaargewond was niet dood.

Plotseling dacht ze aan Fred. Ze moest hem waarschuwen. Ze wierp een vlugge blik op de groene cijfers in het schermje op haar dashboard. Elf uur achtendertig. Fred had nu les. Zou ze hem bellen en zijn mobiel inspreken? Of de school waarschuwen? Dat laatste, besliste ze. Met haar aandacht afwisselend gericht op de weg en op het adresboek van haar mobiel, zocht ze het nummer van zijn school. Gelukkig had ze dat er ooit ingezet, voor noodgevallen. Ze zuchtte.

Ze belde zijn school. Het duurde haar te lang voordat er werd gereageerd. Een jolige conciërge nam op, maar zijn toon veranderde ogenblikkelijk toen Miranda vertelde dat Fred Meulenhof uit Havo 3 F onmiddellijk naar het Rijnziekenhuis gebracht moest worden; zijn vader had een zwaar auto-ongeval gehad. De conciërge beloofde het te regelen.. Miranda verbrak de verbinding. Even sloeg de twijfel toe. Had ze hem zelf moeten ophalen? Nee, daar was nu geen tijd voor, dat regelde iemand op school wel. Ze moest nu snel naar haar man.

Altijd vriendelijke Miranda stak haar middelvinger op tegen twee fietsende meiden die weliswaar voorrang hadden, maar die haar te lang ophielden. Ze scheurde door de bocht richting het ziekenhuis. Ze wist precies waar het lag, ze was er regelmatig langsgereden. Ze herinnerde zich dat Ben ooit tegen haar had gezegd dat het een mooi gebouw was, maar dat je er verre van moest blijven.

En nu was hij daar opgenomen. Hij vocht er voor zijn leven.

Ze trapte het gaspedaal verder in. Daar stond het bord met de 'H' al, waarop haar bestemming werd aangegeven. Miranda scheurde door nog

een bocht en zag het bouwwerk dat het Rijnziekenhuis was, voor zich opdoemen. Ze reed door naar de parkeerplaats, moest eerst wachten voor die irritante poort en nadat ze de parkeerbon uit de automaat had gegrist snelde ze de grote parkeerplaats op, waar op dit tijdstip gelukkig plek genoeg was.

Ineens was het stil. Het was alsof de geluiden van de stad niet meer tot haar doordrongen. Miranda ving een glimp van zichzelf op in de autospiegel. Ze zag er verward, verwilderd en vermoeid uit, heel anders dan de jonge, gewillige vrouw die een paar uur eerder hoopvol naar Danny was gereden. De eyeliner bij haar rechteroog was uitgelopen door een paar ontsnapte tranen, haar haar zat in de war. Ze had vandaag geen bh aangetrokken, dus ze zou haar jas moeten dichthouden. Al zouden die artsen er waarschijnlijk niet eens op letten, hoopte ze. Vreemd, hoe je in stresssituaties aan zulke onbelangrijke dingen dacht. Ze ordende snel haar rode krullen, pakte haar handtas van de zitting naast haar en holde over de parkeerplaats naar het ziekenhuis, dat wit schitterde in het licht van de aprilzon.

Bij de ingang was het druk. Miranda glipte snel naar binnen en meldde zich bij de receptie. Terwijl de baliemedewerkster de gegevens op de computer intoetste, zag Miranda op een waarschuwbord dat ze haar mobieltje moest uitschakelen. Ze besloot eerst haar zoon te bellen.

De receptioniste zei Miranda waar ze Ben Meulenhof kon aantreffen. Ze bedankte de vrouw met een knikje en belde Fred. Zijn telefoon ging maar één keer over. Hij klonk gejaagd en paniekerig.

“Mam! Hoe is het met pappa?”

“Ik sta net in het ziekenhuis. Ik loop nu naar hem toe.”

“Wat is er gebeurd?” Zijn stem schoot de hoogte in.

“Daar heb ik nog geen idee van. Ik wilde je alleen laten weten dat ik er ben.”

“Ik ben net onderweg. De conciërge brengt me erheen.”